

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ความรู้ในวงชั้น

ลมอะไรหิวหาวๆ มา พัดหาอะไร มันหิวหาวๆ มาเรื่อย พัดลมนี้ เวลาพุทธธรรมะอันนี้ไม่ได้นะ มาสะท้อนธรรมะจะไหวทันทีเลย เพราะฉะนั้นเวลาเทศน์จึงได้เตือนเรื่องการถ่ายภาพถ่ายอะไร เสียงอะไรเป้งปิ้งต่างๆ นี้ คือเวลานั้นธรรมออกเรื่อย ๆ ถ้ามีอะไรมาบีบตักบีบ เวลาเริ่มขึ้นใหม่ก็ไปใหม่เลย ไม่ได้ไปตามแฉวนะ มันหนานักหรือทางนั้นถึงได้ใช้พัดลม มาแข่งพวกขี้หนาวทั้งหลาย มันจะไม่ไปเข้านิทานพ่อตากับลูกเขยหรือ

พ่อตากับลูกเขย เด็กมันรุมใส่กองไฟ ผิงไฟอะไรๆ ทางลูกเขยนั่งเอาพัดพัด พวกหนานจนจะตาย ใ้อลูกเขยทำแบบอัจฉริยะ เอาพัดมาพัดทั้งๆ ที่มันหนาว พัดตามาเห็น มันยังงใจพวกเด็กมารุมอะไรกองไฟนี่นะ หนาวอะไรหนักหนา เห็นไหมพี่เขยของสุเขายังไม่เห็นหนาว มันไม่หนาวหรือถึงได้พัด ทางนั้นภาษาภาคอีสานว่าข้าบาท ข้าพระบาทนั่นเอง เขาเคารพ เป็นคำเคารพนะ เขาว่า ข้าบาทๆ เช่นน้องสะใภ้กับลุงอย่างนี้นะ น้องสะใภ้ต้องเรียกว่าข้าบาท เขาเคารพกันมา ทุกวันนี้คงไม่มีแหละความเคารพ

“เป็นยังไม่หนาวหรือนี้ เห็นพัดอยู่” “ข้าบาทไม่หนาวพ่อเฒ่า” พ่อเฒ่ามันพูดจนเสียงไม่ออก มันจะตายมันสิ้น พูดก็แบบอัจฉริยะ “ข้าบาทไม่หนาวละพ่อเฒ่า” พ่อเฒ่าพูดไม่ออก มันปากสั่นมันหนาวจะตาย ยังว่าข้าบาทไม่หนาวแหละพ่อเฒ่า โอ้ มันแบบอัจฉริยะ นี่ก็จะเอาแบบอัจฉริยะมาใช้ที่นี่

ข้าบาท ข้าพระบาท ข้าน้อย นี่เหมือนกัน ข้าน้อยเป็นข้าที่น้อยที่สุดเลย ยอมรับ เขาเรียกว่าข้าน้อยๆ เป็นข้าเหมือนผ้าขี้ริ้ว ข้าน้อยพูดกับผู้ใหญ่ เช่นครูบาอาจารย์ หรือพูดกับผู้ใหญ่สูงอายุ ข้าน้อย เขาเป็นเหมือนขี้ข้าที่ต่ำที่สุดเขายอมตัวลง เป็นภาษาอย่างนั้น ข้าน้อย “โดย” นี่เหมือนกัน คือตามกัน ไม่คิดไม่ค่าน “โดย”ๆ ทางนี้เรียกว่าครับ ทางนั้นเรียกว่า “โดย” ทางภาคอีสานเคารพกันเขาเคารพอย่างนั้น เช่นลุงกับน้องเขย น้องเขยพูดกับลุงต้องข้าบาท เป็นอย่างนั้นมาดั้งเดิม น้องสะใภ้พูดกับลุงก็เหมือนกัน ข้าบาทๆ ลุงสะใภ้พูดกับย่ากับปู่ก็เหมือนกัน เรียกว่าข้าบาทๆ ทั้งนั้นเป็นความเคารพ แต่ก่อนก็ใช้กันอยู่ธรรมดาๆ เวลาเรามาบวชนี้ก็เลยหายไปไม่ทราบเขาใช้กันยังงี้ๆ เพราะสมัยทุกวันนี้

คำพูดมันสับสนปนเปเปลี่ยนแปลงไปหมด ถือเอาความเข้าใจกันเท่านั้นพอ ประสาคำพูดเฉย ๆ

อย่างหลวงปู่แหวนเวลาท่านจะทำแปลกประหลาดท่านก็ทำอย่างว่า แต่ก่อนท่านก็ไม่เคยทำ เป็นธรรมดาๆ เขาถวายปัจจัยมาท่านก็ไม่เกี่ยว ก็มีแต่ประชาชนญาติโยมเก็บรักษาอะไรๆ ท่านไม่เคยสนใจท่านก็ไม่ทำ บทเวลาท่านทำท่านก็คว่ำเอาธนบัตรใบละ ๕๐๐ บาทมาวางบนหูรูดเฉย โห้ย “ทำไมหลวงปู่ทำอย่างนี้ละ นี่มันธนบัตรใบละ ๕๐๐ เอามามวนบุหรี่ยี่สิบ” “เหอ” ท่านก็ทำทำดู แล้วสุดท้ายท่านตอบว่า “ประสากระดาษ” เนาะ บทเวลาท่านจะบิบบิบบอย่างนั้นละ มันก็ถูกของท่านจริงๆ

ท่านทำตามสมมุติที่ทำมาพอแล้ว ที่นี้ท่านตามหลักธรรมชาติของท่านก็ “ประสากระดาษ” เท่านั้นพอ แล้วจะเอาผิดกับท่านได้อย่างไร จะว่าท่านเป็นอาบัติปาจิตตีย์ท่านไม่ได้เป็น แต่ท่านปฏิบัติตามสมมุติเฉยๆ ที่เขาทำอย่างไรก็ทำ จิตผ่านหมดแล้ว เป็นอาบัติปาจิตตีย์ที่ไหน บทเวลาท่านจะพลิกบิบบิบบไปหาธรรมชาตินั้น ท่านบอกว่าประสากระดาษเท่านั้นพอ เราไม่ตำหนิต่านะ ตำหนิต่านยังงัย ท่านพลิกได้ เพราะจิตอย่างนั้นผ่านหมด

ไม่มีคำว่าสังฆาฯ ปาราชิกหมดโดยสิ้นเชิง จิตดวงนั้นหมด ที่ท่านปรับอาบัติปาจิตตีย์นี้อยู่ในวงสมมุติ ถ้าจิตอยู่ในนี้เป็นทันที เป็นอาบัติอะไรเป็นโทษขั้นไหนเป็นทันทีๆ พอพ้นอันนี้แล้วเหล่านี้ไม่มีความหมาย แต่ท่านก็ต้องรักษาตามสมมุตินิยม เพราะขั้นของท่านก็เป็นสมมุติ กิริยาอาการแสดงออกก็ต้องให้เหมาะสมกับสมมุติ สมมุติของท่านก็เป็นพระ กิริยาของพระ การปฏิบัติของพระก็ปฏิบัติตามแบบของพระ คือตามหลักธรรมหลักวินัย

ท่านก็ปฏิบัติตาม เพราะเป็นธาตุเป็นขั้น จนกว่าจะสิ้นชีวิตท่านก็รักษาขนบประเพณี หรือว่าความดีงามในเพศของท่านซึ่งเป็นพระ เป็นสมมุติ เป็นขั้น เป็นสมมุติให้เหมาะสมกับสมมุติทั้งหลาย พระก็เป็นพระ โยมก็เป็นโยม นี่เป็นขั้นๆ แต่เวลาท่านพลิกบิบบิบบอันนี้เข้าไม่ถึงเลย บิบบถึงนั้น อย่างที่หลวงปู่แหวนท่านว่า ประสากระดาษ นี่ท่านพลิกออกแล้วนะ มีแต่กิริยาทำเฉยๆ ไปปรับโทษท่านไม่ได้นะ คือความเหมาะสมที่สังคมยอมรับยังงัย ท่านก็ปฏิบัติตามความเหมาะสมที่สังคมยอมรับ

เช่นพระต้องปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยยังงัยๆ จนกระทั่งถึงขั้นพระอรหันต์แล้ว เรื่องธาตุเรื่องขั้นเป็นสมมุติ ถึงจิตจะเป็นวิมุตติหลุดพ้นไปหมดแล้วก็ตาม กิริยาของธาตุของขั้นและธาตุขั้นนี้เป็นตัวสมมุติ กิริยาที่แสดงออกต่อสังคมก็ให้เหมาะสมเป็นที่

ยอมรักกัน ท่านก็ปฏิบัติอย่างนั้น แต่ที่จะให้ท่านกลัวเป็นอาบัติอาจี ท่านผ่านหมดแล้วท่านจะเอาอะไรมาเป็น เข้าใจหรือ วันนี้เปิดให้รู้เสีย

จิตดวงนี้จะถ่วงได้ผ่านสมมุติไปหมดโดยสิ้นเชิง สมมุติใดๆ เข้าไม่ถึงทั้งนั้น เป็นหลักธรรมชาติ บังคับให้เป็นก็ไม่ใช่ ท่านผู้สิ้นกิเลสเป็นอรหันต์ใครจะไปโจทท่านว่าเป็นสังฆาฯ ปาราชิกนี้ว่าตามสมมุติเฉยๆ อันนั้นผ่านไปหมดแล้ว ยกตัวอย่างเช่น พระทัพพมัลลบุตรท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ แล้วที่นี้ถูกเขาโจทฟ้องว่าท่านเป็นปาราชิกฯ แหกท่านเป็นภคตทุทเทสก์เป็นผู้แจกอาหาร ว่าท่านเป็นปาราชิก นี่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ยังดีนะ ไม่งั้นจะเกิดคดีกันว่าจะสงบได้ก็ต้องเป็นเวลานาน ยุ่งไปหมด

เวลาถูกเขาโจทอย่างนั้นพระองค์รับสั่งมาเลย พระทัพพมัลลบุตรโจทท่านหาอะไร ถ้าพูดภาษาของเราที่ท่านพ้นจากสิ่งสกปรกเหล่านี้หมดแล้ว ความหมายว่าฉัน เรื่องก็เงียบไปหมดเลย พระพุทธเจ้ารับสั่งเอง อันนี้ใครจะมารับสั่งนอกจากเถียงกัน กัดกันเหมือนหมาเท่านั้น พระพุทธเจ้าปราบที่เดียวหมด เพราะจิตอันนี้เป็นจิตที่พ้นแล้ว คือสุดวิสัย เรื่องสมมุติโดยประการทั้งปวงไม่มีเลย ชั้นธอยู่ในสมมุติก็ต้องปฏิบัติตามสมมุติไปเรื่อยๆ ให้พอเหมาะพอสมกัน นี่ก็เป็นสมมุติ สิ่งเกี่ยวข้องทั้งหลายทั่วโลกก็เป็นสมมุติ ก็ปฏิบัติให้เหมาะสมกันไปตามนี้เท่านั้นเอง ท่านปฏิบัติมาอย่างนั้น

อย่างที่พระมหากัปปิน เวลาลงอุโบสถ คือท่านอยู่ในป่า ในเขาลึกๆ มาประชุมลงอุโบสถกับพระสงฆ์ หรือกับพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ท่านพูดออกมา มหากัปปินท่านเป็นกษัตริย์ “เราก็บริสุทธ์แล้ว ไปฟังปาฏิโมกข์สวดปาฏิโมกข์ก็เพื่อทบทวนความบริสุทธ์ นี้เราก็บริสุทธ์แล้วทบทวนไม่ทบทวน จะเป็นอะไร” ท่านว่าอย่างนี้ พระองค์ทรงทราบรับสั่งทันที “อย่าพูดอย่างนั้น เรื่องวิมุตติเป็นเรื่องวิมุตติ เรื่องสังคมาที่เป็นสมมุตินี้ต้องยอมรับตลอดไป การสังคมาลงปาฏิโมกข์ทบทวนนี้ก็เพื่อทดสอบถึงเรื่องหลักธรรมวินัย ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน”

ตั้งแต่บัดนั้นมาพระมหากัปปินไม่เคยขาดเลย ลงอุโบสถนะ ไปตลอดเลย นั่นท่านเคารพพระพุทธเจ้า ท่านก็บอก “บริสุทธ์แล้วไปฟังอะไรปาฏิโมกข์ ทบทวนหาอะไรก็เราบริสุทธ์แล้ว” พระองค์ว่า “อย่าพูดอย่างนั้น” เห็นไหมล่ะ “เราเกี่ยวกับเรื่องสังคมาเกี่ยวกับเรื่องสมมุติ พระสงฆ์องค์เจ้าเกี่ยวโยงกันอยู่ต้องได้ปฏิบัติอย่างนี้ตลอดไป” ท่านไม่เคยฝืนพระพุทธเจ้านะ ท่านปฏิบัติตามบึงร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ไม่เคยให้ขาด ลำพังท่าน

เองก็จะว่า “ไปหาอะไรก็บริสุทธิ์แล้ว” ก็ถูกของท่านใช่ไหมล่ะ “ที่เกี่ยวข้องกันอยู่นี้มากเท่าไร” แน่พระพุทธเจ้ารับสั่งมาอย่างนั้นก็ยอมรับ

จิตถ่วงได้บริสุทธิ์แล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง หมดเรื่องสมมุติที่จะเข้าไปถึง จึงเรียกว่าวิมุตติพ้นหมดแล้วในบรรดาสมมุติ สามแดนโลกธาตุนี้เข้าไม่ถึง หมด นั่นแหละท่านว่าพ้นเป็นวิมุตติ ส่วนจิตเป็นวิมุตติแล้วก็จริง แต่ยังคงธาตุครองชั้นซึ่งอยู่ในวงสมมุติ ก็ต้องปฏิบัติให้เหมาะสมกับวงสมมุติ ก็เท่านั้นเอง แต่ความหยาบละเอียดอะไร ใครจะไปรู้ละเอียดลเอียดยิ่งกว่าพระอรหันต์ละ ท่านรู้และท่านก็ปฏิบัติตามนั้น ๆ

ชั้นเรานี้มันเป็นสมมุติทั้งหมด การอยู่การกินอย่างนี้เป็นสมมุติทั้งนั้น อันนี้ก็ป็นสมมุติ อันนี้ก็สมมุติเหมือนกัน รับกัน เข้ากัน ๆ ที่นี้ความรู้ที่อยู่ในชั้นนี้ก็ป็นความรู้สมมุติ ไม่ใช่ความรู้ที่ชานออกมาตามประสาทต่าง ๆ รู้เห็นเห็นนั้นจะเป็นวิมุตติ ไม่นะ วิมุตติแท้เป็นอันหนึ่ง กระแสของวิมุตติแท้ก็ออกมาจับผิดชอบในสิ่งเหล่านี้ ให้รู้ให้เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ จึงแยกไปจนกระทั่งว่าเอ้ออันนั้นดี อันนี้ไม่ดี ชอบอันนั้น ไม่ชอบอันนี้ คือความรู้อันนี้มันแทรกอยู่กับชั้น มองไปเอ้ออันนี้ดีนะ ความรู้อันนี้กับชั้นมันรับกัน เอ้ออันนี้ดีนะ ความรู้ที่อยู่ในวงชั้น ธรรมชาติมันไม่มีปัญหาอะไรเลย ต่างกันอย่างนั้น

คำพูดอย่างนี้ใครมาพูดมีไหมล่ะ เคยได้ยินไหมคำพูดอย่างที่เรานี้ ไม่มี แต่มันมีอยู่กับความจริง ถอดออกมาพูดตามหลักความจริง ๆ ความรู้ที่มันชานไปทั่วตัวเรา ไปประสาทส่วนต่างๆ ประสาทส่วนตา ส่วนหู รับผิดชอบ รับฟัง รับสัมผัสอะไรเหล่านี้ ประสาทเหล่านี้กับความรู้ในวงชั้นนี้มันอยู่ด้วยกัน ความรู้ในวงชั้นนี้มันจะทราบกันเองในวงชั้นๆ ว่าดีว่าชั่วก็อยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ไม่นอกเหนือจากนี้ไป โอนี่ดี หรือว่ารักว่าชังก็เป็นกิริยาเฉยๆ ไม่ใช่รักไม่ใช่ชังแบบซึ่งเข้าไปหาจิต รักชังก็อยู่ในวงชั้นๆ นี้ไปเลย คือกิริยาของชั้นที่ว่ารักว่าชัง อยู่ในเพียงวงของชั้น ไม่เข้าถึงมัน มันเป็นประเภทหนึ่งต่างหาก ๆ

คือถ้าว่าจิตยังไม่บริสุทธิ์ ที่ว่าชั้นนี้กับอันนั้นมันก็เกี่ยวข้องกันตลอด มีได้เสียตลอด พอธรรมชาติมันขาดไปหมด บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว ประสาทส่วนนี้หรือความรู้มันก็เป็นเรื่องประจำชั้นไปเสีย อาศัยพอถึงวัน เราจะเห็นได้เวลามันหดเข้ามา เรายกตัวอย่างมาเลยนะ ความรับผิดชอบของความรู้ที่ไปตามตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือทุกขเวทนาต่างๆ มันเจ็บป่วยหรือทุกข์ไปหมดทั่วร่างกาย ความรู้อันนี้มันไปชานไปหมด ความรู้ในชั้นมันชานไปหมดเลย

พอความรู้มันถอนเข้ามา ประสาทส่วนต่างๆ ก็อยู่อย่างนั้น ตาเคยเห็น ไม่เห็น หูเคยได้ยิน ไม่ได้ยิน สูดหายใจรวมทั้งหมดที่ประสาทมีอยู่ทั่วตัว ความรู้ชานอยู่ตามประสาท พอ

ความรู้นี้หดเข้ามาบีบ สิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่เฉย ๆ ทุกข์ทั้งหลายก็ไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ดุฟังไม่รู้เรื่องเลย มันหดความรู้นี้เข้าไปแล้ว เข้าไปหาหลักใหญ่แล้ว พอเข้าไปเท่านั้นทุกข์ก็ดับเลย นี่แสดงว่าความสุขความทุกข์อะไรอยู่ในวงชั้นนี้มีความรู้ที่รับผิดชอบกัน ถ้าความรู้นี้เข้ามาแล้วไม่มีอะไร ร่างกายก็เป็นท่อนไม้ท่อนฟืนไปหมดเลย จนกว่าความรู้นี้ออกไปเมื่อไรก็รับผิดชอบ รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ให้มันชัดอย่างนี้ขึ้นนักปฏิบัติ แล้วไม่ถามใครด้วย ลงได้ประจักษ์แล้วไม่ถามใคร ความจริงล้วน ๆ เต็มอยู่ในหัวใจแล้วถามใคร เราเป็นผู้รู้เองเห็นเอง เขาไม่รู้ไม่เห็นไปถามเขาทำอะไร คำพูดอย่างนี้ก็ไม่มีการพูด พูดจริง ๆ เลย เรียนในพระไตรปิฎกเท่าไรก็ไปเรียนไม่เห็น ท่านไม่ได้ชี้แจงเอาไว้แบบนี้ แต่เรียนภาคปฏิบัติมันจะเข้าตามหลักธรรมชาติ มันจะซึมซาบไปหมด ดังที่ว่าเหมือนไฟได้เชื้อ คือภาคปริยัตินี้เราเรียนไปไหน ๆ มันก็ไปตามแฉตามแนวที่เราเรียนไปจำไป แม้หนังสือเล่มเดียวถ้าเราอ่านไม่จบ ตรงไหนไม่จบเราก็ไม่รู้ เราจะรู้ตั้งแต่ที่เราเรียนไป จำไปได้เท่านั้น

แต่ภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้น มันเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อคือสภาวะธรรมทั้งหลายเป็นเหมือนเชื้อไฟ ไฟคือความรู้ที่มันจะออกจู่ซ่านไปหมดเลยเป็นหลักธรรมชาติ เป็นไปเองและกว้างขวางลึกซึ้งมากกว่าความจำเป็นไหน ๆ นี่เป็นหลักธรรมชาติ เข้าเรียนก็เรียนไป ถ้าไม่เป็นขึ้นจากภาคปฏิบัติเรียนเท่าไรก็ได้แค่ความจำ คำว่าไฟได้เชื้อนี้จะไม่ได้ ไม่มี ถ้าภาคปฏิบัติแล้วยอมรับฟังเลยทันที ความรู้ที่มันจะซ่านไปตามหลักความจริง ควรรู้ควรเห็นสิ่งใดมันจะรู้จะเห็นของมันตามธรรมชาติ ปิดไม่อยู่ จึงเรียกว่าภาคปฏิบัติ ความจริง ความจำต่างกัน ความจำจำได้ ๆ จำแล้วก็หลงลืม ความจริง จริงตลอดเวลาจากภาคปฏิบัติ ไม่มีคำว่าหลงลืม เจอกันบีบความจริงเข้ากันได้ทันที ๆ เลย

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าประกาศก้องอยู่ในหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมที่สอนนั้นคือแบบแปลนแผนผัง พอเป็นแนวทางหรือพอเป็นปากเป็นทาง พอนำธรรมนั้นเข้ามาปฏิบัติ ที่นี้ผลจะแสดงขึ้น อย่างน้อยเป็นอย่างที่ปริยัตินั้น มากกว่านั้นกระจายออกไปลึกซึ้งละเอียดล่อไปอีก นั่นละภาคปฏิบัติ นี่ธรรมพระพุทธเจ้ากระจ่างแจ่มอยู่ด้วยหลักความจริงเอาแบบแปลนแผนผังนี้มาสอนเสียก่อน จนกระทั่งเจ้าของเข้าไปรู้อเองแล้วมันก็หมดปัญหา ๆ

การเรียนเรียนเพื่อปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมเรียกว่าถูกต้อง การเรียนเรียนเพื่อเอาชื่อเอาเสียงเหล่านั้น ไม่ได้ผิดอะไรกับเขาเรียนทางโลก เขาเรียนทางโลกก็เพื่อความรู้ที่รู้นี้ ๆ และเพื่อเอาชื่อเอาเสียง เช่นดอกเตอร์ดอกแต่ เรียนมาถ้าไม่มีทางภาคปฏิบัติ จะเรียน

มาเท่าไรมันก็เท่าเดิม เป็นนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก มหาเปรียญ เป็นสมุห์ ใ้ฎีกา ปลัด พระครู เจ้าฟ้าเจ้าคุณ จนกระทั่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑๐ ก็มีแต่ชื่อ ไม่ได้มีตัวจริง ความดีไม่มี มีแต่ชื่อ ถ้าภาคปฏิบัติแล้วความดีมีอยู่แล้ว เหล่านี้มาประดับความดีที่มีอยู่ในตนจาก ภาคปฏิบัติต่างหาก นั่นต่างกันอย่างนั้นนะ

ธรรมพระพุทธรูปเจ้านี้ประกาศทำทนายอยู่ตามหลักความจริง ไม่ลดไม่หย่อน เป็นอย่างนั้นอยู่ตลอดมา นอกจากผู้ปฏิบัติจะอ่อนข้อย่อหย่อน และไม่สนใจปฏิบัติ ธรรมะก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าตั้งใจปฏิบัติก็เป็นไปตามนั้น ๆ ถ้าไม่สนใจปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร แหละ เรียนมาก็เหมือนนกขุนทอง ดีไม่ดีเอาวิชาความรู้ไปแบ่งด้วย เลยกลายเป็นกิเลส ตัณหา เป็นข้าศึกแก่ตนเองและส่วนรวม ว่าอะไรก็เรามาเรียนมามากแล้ว หลอกให้เขาเชื่อ ชิ มากก็มากมันมากมหาโจร ปล้นศาสนา ไม่ใช่มากด้วยอรรถด้วยธรรม คลังแห่งธรรมไม่ปล้น

เรื่องคลังแห่งธรรมรักษาเทิดทูนสุดยอด ไม่มีใครเกินผู้ปฏิบัติได้รู้ธรรมเห็นธรรม ภายในใจ เพราะพระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่นั่น หลักธรรมหลักวินัยก็อยู่ที่เดียวกัน เทิดทูนพระพุทธรูปเจ้าด้วยการปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยแล้ว ก็เป็นอันเทิดทูนธรรมทั้งหลาย เหล่านี้อยู่ในตัวนั่นเอง เพราะฉะนั้นจึงจะไปห้ามมรรคผลนิพพาน อย่าไปที่ไหนนะ พระองค์ทรงประทานไว้มั่งใจให้จับนั้นให้ดี ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า “ดูก่อนอนานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว”

เพราะฉะนั้นจึงให้เป็นผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย “ดูก่อนอนานนท์ เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยที่แสดงไว้แล้วนี้มีอยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอนานนท์” คืออันนี้เป็นเครื่องประกาศเรื่องมรรคผลนิพพานถึงขั้นอรหันต์ หลักธรรมหลักวินัย ไม่มีอะไรมาลบล้างเลย เอกาลสถานที่เวล่ำเวลาสมัยนั้นสมัยนี้มาลบล้างไม่ได้ ถ้าปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยเปิดโล่งไปตลอดทะเลลู่ไปได้เลย กิเลสกลัวตรงนี้ ความสำคัญตนเฉยๆ ด้วยความเรียนมา จำมาอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มีประโยชน์ เสริมกิเลสให้หนาแน่นขึ้นมา ทิฐิมานะก็สูง ว่าเราเรียนรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ความจริงมีตั้งแต่สัวมแต่ถ่าน ฟืนไฟเต็มอยู่ในหัวใจ กิเลสแทรกธรรมมันแทรกอย่างนั้น

ถ้าเป็นธรรมแล้วท่านไม่ได้ถือนะเรื่องทิฐิมานะ ท่านมุ่งต่อธรรม ธรรมนี้จะไม่มีความเย่อหยิ่งจองหอง มีแต่มุ่งต่อธรรม ปฏิบัติและเป็นธรรมไปหมด ยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นธรรม ไม่ว่าตนนี้เป็นผู้ใหญ่ผู้น้อย เรียนมาสูงหรือต่ำขนาดไหน จะฟังเอาความ

จริง ถ้าความจริงออกมาเด็กพูดจริงก็ยอมรับ ผู้ใหญ่พูดก็ยอมรับ ถ้าไม่จริงไม่ยอมรับ นั่นเรียกว่าผู้เป็นธรรม ต้องยอมรับความจริง ผู้ไม่เป็นธรรมมันไม่ยอมรับความจริง

เหมือนอย่างขโมย จับตัวมาได้แล้วมันก็บอกว่าไม่ได้ขโมย มันหลบมันหลีกจนกระทั่งไปหาของกลางมายืนยันขนาดนั้น พอรอดได้มันก็รอดอีก ถ้ายอมรับตามความจริงแล้วผู้นี้ก็ไม่ใช่ขโมย ก็มันผิดจะไปขโมยทำอะไร คือไม่ยอมรับความจริงนั่นแหละ จับได้แล้วมันก็ไม่ยอมรับ เวลาไปทำมันก็ไม่ยอมรับความจริง การขโมยเป็นความผิด มันก็ไม่ยอมรับ มันก็ไปขโมยจนได้ ถูกเขาจับได้มันก็ไม่ยอมรับอีกอันหนึ่ง แก้วตัวไปตลอดสาย ผลสุดท้ายไปเป็นนักโทษ แล้วทำไมถึงมาติดคุกติดตะรางอย่างนี้ละ ไปทำอะไร มันก็แก้อีกมันบอกว่าเขาหาว่า เห็นไหมละ นั่นมันยอมรับเมื่อไร แล้วเวลาไล่เบียดเข้าไป แล้วมันจริง ๆ เหรอ จริง ๆ ละครับ แน่ะเห็นไหมละอย่างนั้น

เรื่องกิเลสจะไม่ยอมใครง่าย ๆ ตัวนี้ตัวทำลายศาสนธรรมให้ไม่มีความร่มเย็นเป็นสุขคือตัวนี้แหละ อยู่ในใครก็ตาม อยู่กับฆราวาสก็ทำความเดือดร้อนแก่ตนเองและส่วนรวม อยู่ในพระก็ทำความเดือดร้อนแก่ตนและวงศ์สาสนาให้กระทบกระเทือนไปหมดนั่นแหละ นี่เรื่องกิเลสไม่ใช่เรื่องธรรมเรื่องพระ เรื่องพระแท้ท่านไม่ทำ จะทำแต่สิ่งดีงามตามหน้าที่ของพระเท่านั้น กิเลสมันไม่ได้ว่าซี มันเลยเอาอำนาจของพระมาเป็นอำนาจของกิเลสบีบบังคับไฟไปได้ ทำความชั่วช้าลามกแบบหน้าด้านไปเลย นี่ละกิเลสมันพาหน้าด้านมันทำได้หมด

เวลานี้กำลังก่อกรรมมากนะในประเทศไทยของเรา วงศาสนานี้คือพระเป็นผู้ก่อกรรมเป็นผู้ทำลายเสียเอง ทำลายศาสนา ทำลายพระด้วยกัน ผู้ทรงศีลทรงธรรมเกิดความกระทบกระเทือนเดือดร้อน เลยหาความสุขไม่ได้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก็เพราะพวกเหล่านี้มันไปทำลาย หาเรื่องนั้นเข้ามา หาเรื่องนี้เข้ามายุแหย่กัน ลบล้างกันไป มันจะเอาให้เป็นไปตามของปลอมมัน ของจริงมีอยู่ ผู้รักษารักษาอยู่ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมี ท่านจะยอมให้ไปลบล้างได้ยังไง นี่ละมันคัดค้านต้านทานกันจากของสกปรก จะให้ว่าเป็นของดีเหมือนมันทั้ง ๆ ที่มีสกปรกยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน

นี่ละพวกทำลายศาสนาอยู่เวลานี้ นี่เอาธรรมออกมาแสดง แต่ก่อนก็ไม่เคยแสดงอย่างผาดโผนโจนทะยาน อย่างหน้าด้านเหมือนทุกวันนี้ พระเราสงบ อยู่ที่ไหนสงบ ไม่ว่าพระในป่าในบ้านในเมือง เช่นอย่างกรุงเทพฯอย่างนี้ ทางชนบทตั้งแต่เราบวชมาโดยลำดับพระในกรุงเทพฯเขาเคารพ พระชนบทเคารพ ถ้าไปจากกรุงเทพฯแล้วเป็นแบบเป็นฉบับ

พระในกรุงเทพฯท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นแบบเป็นฉบับได้ สมออกไปจากนครหลวง และไปเป็นแบบฉบับแก่ผู้น้อยได้ พระชนบททั้งหลายเคารพ

เดี๋ยวนี้ท่านไม่เคารพ ท่านดูถูกเสียแหลกไปเลย ดูถูกว่าไง แต่ก่อนพระที่อยู่ใน กรุงเทพฯเป็นพระที่มีศักดิ์ศรีดีงาม พระก็เป็นพระที่มีศักดิ์ศรีดีงาม ไปที่ไหนคนก็เคารพ แต่เดี๋ยวนี้ตรงกันข้าม เห็นไหมล่ะ เขาวางกันอย่างนี้ พระสงฆ์ท่านก็พูดอย่างนี้ เพราะท่าน เห็นด้วยตาของท่านด้วยความกระทบกระเทือนกัน ด้วยความซู้ซ้าลามกของพวกนี้ไป กระทบกระเทือนท่านให้เสียหาย ท่านก็บอก มันกลับกลายเป็นหมด วัดเลยกลายเป็นส้วม เป็นถ่าน นั่นเห็นไหมล่ะ

วัดแท้ๆ แต่ก่อนก็เป็นวัด แล้วกลายเป็นส้วมเป็นถ่านขึ้นมาโดยไม่รู้รู้สึกตัว แล้วก็ เสกสรรปั้นยอว่าวัดๆ หรรษาฟูฟ่ายสวยงาม ด้วยอิฐ ด้วยปูน ด้วยหิน ด้วยทราย เสกสรร ขึ้นมาว่าสวยงาม สง่าราศี น่าเกรงขาม เกรงขามชี้หมาอะไร ประสาอิฐ ที่นี้ผู้ปฏิบัติอยู่ในวัด เจ้าของวัดก็คือพระคือเณรอยู่ในนั้น ปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนว ไม่ได้คำนึงดูหลักธรรม หลักวินัย เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าโดยข้ามเกินพระธรรมพระวินัยไปตลอดเวลา ทุกอิริยาบถ ที่เคลื่อนไหวไม่มีคำว่าธรรม ไม่มีคำว่าวินัย เหยียบแหลกไปหมด นี่คือการเหยียบหัว พระพุทธรูปอยู่ตลอดเวลาในเพศของพระนั่นแหละ

เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็เลวชิ การประพฤติปฏิบัติลงข้ามเกินหลักธรรมหลักวินัยเข้าไปแล้วก็เรียกว่าเลวลงๆ แล้วก็กลายเป็นมูตรเป็นคูไป มันมากต่อมากก็กลายเป็นคูคู ที่นี้พระเณรในวัดนั้นเลยกลายเป็นมูตรคูในส้วมในถ่าน คือวัดนั้นเสียเอง เขาตำหนิอย่าง นั้นจะให้ว่าไง ที่ไหนเขาก็ตำหนิได้ตาหูเขามิ เรียนมาด้วยกันมันก็รู้ด้วยกัน ควรตำหนิก็ ตำหนิได้ เดียวนี้เขาไม่เคารพ เขาบอกตรงๆ เลย ชยะแขยงไม่อยากจะดูหน้าเสียด้วยซ้ำ ผู้ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไม่อยากจะดู ชยะแขยง สู้ดูหมาไม่ได้เขาว่า คำว่าดูหมา ดูหมามันเล่นกับ หมาสนุกสนานนี่นะ ไม่ได้มีอะไรกับมัน ยกตัวอย่างในสวนแสงธรรมนี้ไอ้ดำหางด้วน มันไป ไหนพระจับนั้นจับนี้ มันไปไหนวังกับพระ พระก็ไปกับมัน ไม่เห็นมีอะไร แต่กับพระอลัชชี ที่เลวทรามไม่มียางอาย หน้าด้านนี้ท่านดูไม่ได้นะ ท่านไม่คบค้าสมาคม ปิดดอก

เวลานี้จะพูดให้ฟังชัดเจน ท่านปิดดอกยังงัย เรื่องมหาเถรสมาคมที่ว่ามส.ๆ นี้ พระสงฆ์ทั่วสังฆมณฑลให้ความเคารพนับถือ ถือเป็นใจกลางของสังฆมณฑล เวลานี้พระ ไทยเราผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทรงศีลทรงธรรมท่านปิดดอกหมดแล้ว และประกาศออกมา ด้วยนะ บอกไม่ยอมรับ มาจากไหนๆ มันก็ไล่กันเข้าไป ขึ้นไปหาไอ้อุดมอุดม อุดมที่ไป ทำงานอยู่ในวงงานพุทธศาสนา ก็ไปทำเลอะเทอะอยู่ นั่น ต้องถูกพระไปขับไล่ออก ขับไล่

ออกไปแล้ว พอเกษียณแล้วสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นผู้ส่ง เขาบอกเราไม่เห็นเวลาส่ง เราก็ดูตามที่มีผู้มาบอกด้วยความสัตย์ความจริง

ส่งมหากษัตริย์คนนี้นายอุดมนี้ที่ถูกขับไล่ออกไปแล้ว เข้ามาอยู่ในวงมหาเถรสมาคมมาพูดปากหวานนะ ว่าให้ไปเป็นที่ปรึกษา ปรึกษาอะไรก็มหากษัตริย์ จนขนาดพระไทยทั้งหลายดูไม่ได้ แล้วขับหนีออกจากวงงานพุทธศาสนา แต่ก่อนเป็นผู้อำนวยการในวงงานพุทธศาสนา ดูไม่ได้จึงขับออก แล้วสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนี้ไปลากเข้ามา ที่เป็นมหากษัตริย์ใช้ไม่ได้ เลอะเทอะที่สุดเสียหายที่สุดแล้วลากเข้ามาสู่สม.นี้ละ เดียวนี้ก็อยู่ในสม. ได้ยินว่าโยกย้ายไปไหนใหม่ เรายังไม่ได้ยินว่าโยกย้ายไปไหน

ที่นี้สม.เป็นมส.ประเภทใด ก็เลยหลับหูหลับตาจับกันไว้ ที่นี้ไอ้เราก็เข้าไปอยู่ในท่ามกลางเป็นมหากษัตริย์ต่อวงคณะสงฆ์ อยู่ในท่ามกลางนั้น แล้วพระสงฆ์ที่เป็นมส.ๆ ก็เลยเป็นแหล่งใหญ่ของมหาโจร ตั้งแต่ นายอุดมนี้เข้ามาเป็นใหญ่ เพราะมส.เป็นผู้รับเอาไว้ ใครเป็นคนส่งมาก็สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แล้วเป็นคนที่ตรงไหน ก็ใครจะสูงยิ่งกว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นขนาดสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สิ่งที่ไม่พึงหวังเป็นสิ่งที่เป็นภัยต่อโลก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวส่งเข้ามาหาอะไร ถ้าหากว่าจะฟังโดยเหตุโดยผลแล้ว ส่งมาไม่ได้ เสียหายแล้ว แล้วส่งเข้ามาแบบหน้าด้านยังงี้ นี่มันเป็นอย่างนี้จะให้ว่าไง

นี่ละมันทำลายศาสนาทำลายอย่างหน้าด้าน พระเราทำลายศาสนาทุกวันนี้ ทำลายแบบหน้าด้าน หลัทธิธรรมหลักวินัยเรียนมาทุกคน กฎระเบียบอะไรที่ถูกต้องดีงามก็รู้กันทุกคน แล้วมันก็หน้าด้านเข้ามา เอาคนที่ป็นภัยต่อชาติต่อศาสนาเข้ามาอยู่ในวงมส. มส.เลยหมดความหมายนะ เพราะเขาไม่ยอมรับ บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายที่ทำนทรวงศีลทรวงธรรมทำนบัตถุออกหมดเลย นี่สาเหตุเป็นมาอย่างนี้ เราเล่าสาเหตุตามเรื่องมันเป็นมาอย่างนี้ แล้วก็ก็เป็นความจริงที่นายอุดมนี้ถูกไล่ออก เพราะมันไปทำความเสียหาย

ที่แรกมันก็ว่าจะไปทำศาสนาให้เจริญ มันว่าตั้งแต่ปาก เข้าไปไปทำความเสียหายจนกระทั่งพระสงฆ์ทนไม่ได้ไล่ออก ร้อนถึงนายกฯ นายกฯจึงได้แยกออกไป ให้ออกจากสำนักนี้แล้วเอาผู้อื่นมาแทน ครั้นแยกออกไปนั้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ไปลากเอาเข้ามา เข้าสู่สม. เข้าอีก มันก็มาเนาอยู่ในนั้นเวลานี้ มหาเถรสมาคมมีความหมายอะไร เป็นส่วนเป็นถ่าน เป็นแหล่งมหาโจรไหลมาจากนายอุดมนี้อีก มาจากสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอีก ใครจะชมเชยว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นคนดี ยอมรับความผิดความถูกชั่วดี คนนี้เป็นอันตรายต่อสังคมแล้ว ต่อพระเจ้าพระสงฆ์แล้ว เอามาทำอะไร

นี่ละความจริงเป็นอย่างนี้ เราเอาธรรมความจริงมาพูด เราไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใด เพราะเรานำธรรมมาสอนโลก ธรรมนี้เหนือโลกทุกอย่าง ผิดถูกชั่วดีสอนได้ทั้งนั้น เราพูดตามหลักธรรมชาติ นี่ละที่ว่ากวนศาสนา กำลังทำลายศาสนา ออกแง่โตมมโตพวกนี้ มีแต่ออกเพื่อทำลายทั้งนั้น กตชีบังคับแบบนั้นแบบนี้ เอาอำนาจพระ อำนาจพระก็เป็นอำนาจป่าเถื่อน อำนาจมหาโจร ใหญ่เท่าไรเป็นมหาโจรใหญ่เวลานี้ นำเศรพกราบไหว้บูชาที่ไหน มันเป็นอย่างนั้นนะ

คนมีหูมีตาด้วยกันได้ยังไง พระเหล่านี้ไม่ใช่หมูหมา ท่านเรียนตามหลักธรรมหลักวินัย ความผิดถูกชั่วดีท่านไม่รู้ยังงี้ แล้วมันก็ไม่ยอมฟัง ตัวหน้าด้านมันมีอยู่อย่างนี้ ใหญ่เท่าไร ยิ่งหน้าด้านใหญ่ อวดอำนาจป่า ๆ เถื่อน ๆ เข้ามาอย่างนั้น ท่านทั้งหลายไม่เคยฟัง เอ้าฟังเสียซินะ นี่เราเอาความจริงมาพูด พูดอย่างกลาง ๆ ตามหลักความจริงที่ได้รู้ได้ยินได้ฟังมา มันเป็นอย่างนี้ แล้วมันก็ไม่ถูก เราพิจารณาแล้วเราก็เห็นด้วยอย่างนั้น ไม่ถูกแล้ว แล้วมันฝืนมาทำไม ถ้าเป็นผู้ที่ปกครองศาสนา เป็นอำนาจทางด้านศีลด้านธรรมจริง ๆ เอามาทำไม คนเสียหาย ถ้าไม่ใช่มหาโจรมันจะเอามาได้ลงคอหรือ มันก็เป็นมหาโจรนั่นเอง ใหญ่ขนาดไหนก็เป็นมหาโจรผู้ที่มาทำอย่างนี้แบบหน้าด้าน

เวลานี้กำลังสั่งสมกำลังวังชามากมายขึ้นมาละ ดูซิพระที่ออกไปเป็น ทหารรบอยู่ที่พุทธมณฑล มันเคยมีที่ไหนในประเทศไทยเรา พระผ้าเหลือง ๆ หัวโล้น ๆ ไปเป็นเจ้าของตัวการ มหาอรรถพาล มหาโจร ปล้นชาติปล้นศาสนา ทำลายหัวใจประชาชนผู้ดีทั้งหลายให้กระจำงแจ้งอยู่ในวันนั้น จนจะเกิดข้าศึกศัตรู ถ้าคนดีทั้งหลายระงับไม่ได้มันจะเกิดข้าศึกศัตรูวันนั้น แต่คนดีคือคนดีระงับลงได้ด้วยความสะดวก พวกอรรถพาลจึงไม่ลุกกลาม ถ้าลุกกลามนี้จะเกิดเรื่องขึ้นแน่นอน

นี่เป็นยังไงผิดหรือถูกพวกที่ยกทัพออกไป พระทั้งองค์หัวโล้น ๆ นั้น ยกไปเป็นทหาร ไปเป็นอรรถพาลอยู่ในท่ามกลางพุทธมณฑล ใครก็เห็นไม่ใช่หรือ จากนั้นมาแล้วเดี๋ยวนี้ก็เสียบ เห็นไหม ไม่ได้จัดการหรือพิจารณาตามหลักกฎหมายบ้านเมืองตามเรื่องของศีลของธรรมอะไรเลย ออกไปก็เสียบ ๆ แล้วยังส่งเสริมกันอีก ผู้ใดไปทำความเลวร้ายทั้งหลายนี้ถือเป็นคนดีความชอบ เอ้า เลื่อนสมณศักดิ์ให้ ตั้งสมณศักดิ์ให้สูงขึ้น ไป ตั้งให้พวกเปรตพวกผี พวกอรรถพาลให้มันมีกำลังปล้นชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ลงไปอีก เห็นอยู่

เวลานี้ก็เสียบอยู่เห็นไหมละ เราฟังไม่ได้วิ๊วไปทางไหนเราก็พูดตามนั้น เขาจะจัดการยังงี้ก็ไม่รู้ ทางบ้านทางเมืองที่มีชื่อมีแป ถ้าเป็นตามหลักธรรมวินัยแล้วไปเป็นอย่าง

นั่นแล้วจับสึกในขณะนั้นเลย แล้วกฎหมายบ้านเมืองเป็นยังไง หลักธรรมหลักวินัยเป็น
 อย่างนั้น แล้วไม่เห็นจับกันสึก ทางกฎหมายบ้านเมืองเป็นยังไงเรายังไม่ทราบ เราก็บอกว่า
 ยังไม่ทราบ ทางพระวินัยมีผู้ปกครองว่าเจ้าคุณนั้นเจ้าคุณนี้พิจารณากันอย่างไรเจ้าคุณ
 นอกเหนือธรรมวินัยไปไหน ก็ยังเจียบอยู่อย่างนี้

นี่เราพูดตามหลักความจริง มันเลวไหมพิจารณาซิ เวลาที่กำลังก่อเรื่องก่อราวเรื่อง
 นั้นเรื่องนี้ หาตั้งแต่เรื่องที่จะทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ให้ล่มจม พวกอันธพาล
 นักเลงโตเหล่านี้จะขึ้นมาครองบ้านครองเมือง มีไม่มากนัก มันมีแต่พิษแต่ภัย ทั้งนี้ มันจึง
 นำชยะแขง พูดแล้วเราสลดสังเวชนะ เราพูดโดยอรรถโดยธรรม เราไม่ได้พูดยกโทษคน
 นั้น ยกคุณคนนั้นขึ้นมาโดยหาเหตุผลไม่ได้

วันนี้เรื่องมาสัมผัสเราก็พูดตามเรื่องของมันเป็นอย่างนี้ แล้วเป็นยังไงฟังซิพี่น้อง
 ทั้งหลายเห็นมิใช่หรือในพุทธมณฑล มันมีได้ยังไง ตั้งแต่ตั้งเมืองไทยมาเราก็ไม่เคยเห็น นี้
 เห็นในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ หน้าด้านขนาดนั้น ยกขบวนมาเป็นอันธพาล พระ
 ทั้งหมดมาเป็นอันธพาลให้โลกได้เห็นอย่าง อื้อ ชยะแขงดูไม่ได้นะ แล้วยังโอ้อ่านะ นักเลง
 โตยังโอ้อ่า ผีผายด้วย ว่าได้ทำความดีความชอบ แล้วจะตั้งฐานะยศถาบรรดาศักดิ์ให้กัน
 เลื่อนยศให้กัน เลื่อนให้หมาขี้เรื้อนยังดีกว่าเลื่อนให้หมาอันธพาลอย่างนี้ มันจะไม่มีการ
 ไปปล้นชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เหมือนพวกนี้ หมาขี้เรื้อนมันไม่เป็นอะไรละ โยน
 กระดุกไก่ให้มัน มันกินอิมแล้วมันก็เปิดเลย มันไม่ยุ่งกับใคร

อ้อ พูดแล้วเราสลดสังเวชนะ ฟังเอานะเราพูดเป็นธรรม ธรรมนี้เหนือโลก ผิดถูก
 ชั่วดีต้องพูดตามหลักความจริง หลวงตาบัวก็ไม่ได้ว่าตนวิเศษวิโสไปไหน อยู่ในกรอบแห่ง
 ศีลแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ผิดถูกชั่วดีมีลัทธิที่จะพูดได้ในฐานะที่เราบำเรอมา
 สอนโลก นี่เรานำธรรมมาสอนโลก เราก็สอนแบบธรรม เราไม่สอนแบบอื่นแบบใดนะ มัน
 สลดสังเวชนะเวลานี้ แหม มันหน้าด้านขนาดนั้นนะ มันตั้งหน้าตั้งตา ทางฝ่ายศาสนาที่หา
 บ่อนทำลายทุกแง่ทุกมุม ๆ จากพวกหัวโล้น ๆ ผ่าเหลืองนี่ละ

แล้วทางบ้านเมืองมันก็มีกฎหมายนี้บังคับบัญชาให้ประชาชนทั้งหลาย ซึ่งเป็นคนดี
 นี้ก้าวเดินไม่สะดวกร หน้าที่การงานอะไร ตลอดชาวสารชนิตต่าง ๆ มันปิดตรงนั้นปิดตรงนี้
 ด้วยอำนาจป่าเถื่อนของมัน นี่เราเพียงทราบเฉย ๆ เรายังหาความจริงไม่ได้ ถ้าได้ความจริง
 แล้วเราจะออกเอง มันออกมันยังออกได้ ทำไมเราจะพูดความจริงไม่ได้ ความจริงเสมอกัน
 มันออกมันก็เป็นความจริงอันหนึ่ง เราพูดตามหลักความจริง ดีชั่วเราก็พูดได้เต็มเหนี่ยว
 ทำไมเราจะพูดไม่ได้ นี่เราก็คอยฟังเสียงอยู่

มันเลอะเทอะขนาดนั้นนะเมืองไทยเรา แล้วปีต่อไปนี้เป็นยังไง ในระยะที่จะตั้งผู้แทนจะมาสักรเป็นนายกฯข้างหน้าเป็นผู้นำของชาติ มันจะเป็นยังไงอีก นี่ก็เป็นปัญหาคิดอยู่มาก เราที่อยู่จุดศูนย์กลางพิจารณาความผิดถูกชั่วดีเราอดคิดไม่ได้ ดีไม่ดีอดพูดไม่ได้ก็ได้ หย่อนบัตรให้คนไหนๆ มันก็จะมาถูบ้านเมืองให้แหลกเหลวๆ ไปหมด หย่อนที่ไหนมันก็จะกลืนบ้านกลืนเมือง ให้หน่วยไหนพรรคใด ๆ ไม่ไว้วางใจ แล้วที่นี้ไม่ไว้วางใจจะทำยังไง นี่ก็มีประชาชนลูกศิษย์ลูกหาจำนวนมากมายมาปรึกษาหารือ เป็นยังไงที่จะหย่อนบัตร

หย่อนที่ไหนก็มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้ไปหมดๆ แล้วประชาชนจะอยู่กันได้อย่างไร หย่อนลงไปก็เท่ากับเอาดาบไปให้มันตัดคอเจ้าของๆ นอกจากนั้นมันก็มีค่าจ้างรางวัลออกไปจ้างคนให้มาหย่อนบัตรให้ๆ คนหนึ่งสักเท่าไรๆ เราไม่ทราบ แต่ว่าเท่านั้นล้านเท่านั้น ล้านพอทราบแล้วๆ นี่เอาเงินไปเป็นเหยื่อล่อปลา แล้วเบ็ดอยู่ข้างในเกาะปาก ประชาชนทั้งประเทศเป็นปลาโง่ แล้วมันเอาเหยื่อไปล่อ คือเอาเงินไปเป็นค่าจ้างให้หย่อนบัตรให้มัน เมื่อหย่อนบัตรได้แล้วเบ็ดอยู่ข้างในมันก็เกาะปากเลือดสาด คนไทยทั้งประเทศจมลงด้วยปาก เลือดเต็มปากๆ

ประเทศไทย ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีคุณค่าขนาดไหนที่ครองบ้านเมืองมาได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ปลาติดเบ็ดนี้มีคุณค่าอะไร มีแต่โทษแต่ภัย แล้วจะพิจารณายังไง จะเห็นแก่เหยื่อในปลายเบ็ด หรือจะเห็นแก่ชาติแก่ศาสนา พระมหากษัตริย์ พิจารณาดู นี่เขาก็มาปรึกษาหารือเหมือนกัน พิจารณาอย่างนั้นแล้วจะทำยังไงที่เหมาะสม ให้มันเหมาะก็เหมาะตรงที่มันไปกลางๆ ไม่เอียงหน้าเอียงหลัง ผิดถูกชั่วดีรู้ไปกลางๆ ลงจุดศูนย์กลางเลย ใครไม่เป็นภัยหย่อนให้ผู้นั้นละ วางั้นเลย จุดศูนย์กลางไม่เป็นภัย มันจะเป็นยังไงก็เป็น เพราะหย่อนไปที่ไหนก็เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้เรากันทั้งบ้านทั้งเมือง ทั้งประเทศไปหมด เราก็อุดไปลอยๆ ไปทางซ้ายก็ถูกไฟไหม้ ไปทางขวาก็ถูกไฟไหม้ ไปกลางทางละซี กลางทางคืออะไรเขาก็ถามอีก โยนลงกลางๆ นั้นแหละ มันจะไปไหนก็ให้รู้กัน

นี่คือกำลังใจของประชาชน ความรู้ความเห็นของประชาชน ความรู้สึกของประชาชน ที่หย่อนลงไปตรงกลาง นี่เป็นความรู้สึกของคนทั้งประเทศ หย่อนทางนู้นทางนี้เขาไม่วางใจ มันมีแต่เรื่องยักษ์เรื่องมารที่จะกลืนบ้านกลืนเมือง ไว้ใจไม่ได้ ตรงนี้ไว้ใจได้ไม่ได้ก็ตาม จุดศูนย์กลางนี้ไหลเข้าไปถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะทรงพิจารณายังไงให้เป็นเรื่องของพระองค์เอง เรื่องของเราไม่มีที่ไว้ใจ ไว้ใจตั้งแต่จุดศูนย์กลางคือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และจุดศูนย์กลางคือบัตรไม่ยินดีกับใคร มันเป็นภัยทั้งนั้น

เขาก็มาปรึกษา เราก็พูดส่งเดชไปอย่างนั้น ผิดถูกชั่วดีก็แล้วแต่ หรือจะว่าหลวงตา
บัวเล่นการบ้านการเมือง มันเรื่องหมาแย่งเนื้อกันจะว่าการบ้านการเมืองอะไร แย่งเนื้อคือ
ประชาชนเป็นเนื้อ พวกนี้กินเนื้อมันแย่งเนื้อกัน ตีปากมันออกไม่ของมันแย่งเนื้อกัน
ประชาชนไม่ใช่อาหารนะ อย่ายามากินตับประชาชน ก็มีแต่อย่างนั้น เข้าใจไหมล่ะ เอาละพูด
เพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz